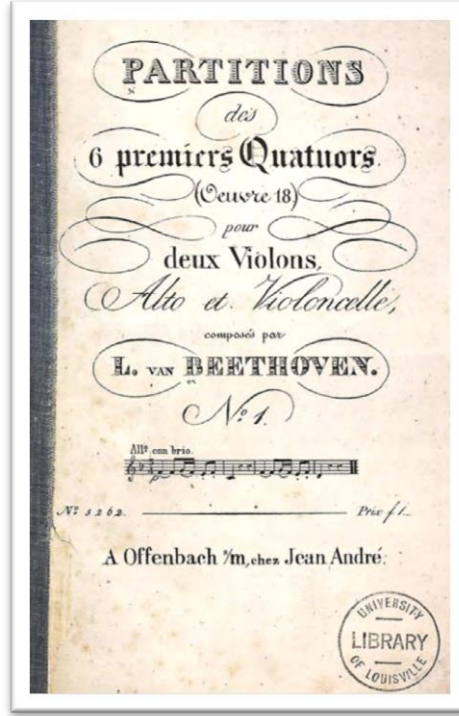

Yaylı Çalgılar Dörtlüsü, Op.18

Beethoven'in kariyerinin orta ve geç dönemlerine ait ünlü kuartetleri serisini bitirdiğinde (1800) otuz yaşındaydı ve pek çok önemli çalışmayı da tamamlamıştı. Sanki gelecekteki büyük kuartet bestecisi olarak sıfatını ilan edercesine, hepsini Haydn'ın 1799'da yazdığı Op.77 kuartetlerini ithaf ettiği aynı kişiye, Prens Lobkowitz'e ithaf etti.

Beethoven birçok yönden kalıpları kırmıştı. Haydn, üçüncü ölçüsünü her zaman, scherzo haline geldikleri çok açık olduğu zamanlarda bile "Menuetto" olarak nitelendirirdi. Beethoven'de aynı şekilde adlandırdı ve bazen onları ağır ölçüyle değiştirdi. "No.1" in duygusal adagio'sundan "No.3"ün ikinci ölçüsünde dokunun dramatik sıralanışına, "No.2" ninkiyle kıyaslanabilecek kadar harika tarantella benzeri finaline kadar, ruh hali ve stilde de çokça çeşitlilik gösterirler.

Beethoven, bulanık sınırlardan çok hoşlanır ve müziğin bu dönemine ait dişli drama kadar canlı bir kuartet gerektirir; teknik açıdan en yüksek

düzeydedir ama daha sert bazı pasajları yumuşatmak için o kadar da bilenmemiştir.

